

Sentencja

Klauzulę 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i ujętego w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym w odniesieniu do zatrudniania pracowników naukowych na uniwersytecie przewidziane jest zawieranie umów o pracę na czas określony na okres trzech lat, z możliwością jednokrotnego ich przedłużenia na maksymalny okres dwóch lat, i które po pierwsze, uzależnia zawarcie takich umów od dostępności środków w ramach planowania „w zakresie [...] działalności badawczej, działalności w zakresie kształcenia, kształcenia uzupełniającego i usług dla studentów”, a po drugie, uzależnia przedłużenie wspomnianych umów od „pozytywnej oceny prowadzonej działalności w zakresie kształcenia i badawczej”, przy czym nie jest konieczne, by uregulowanie to określało obiektywne i przejrzyste kryteria pozwalające zweryfikować, czy zawarcie i odnowienie takich umów faktycznie odpowiada rzeczywistej potrzebie, czy pozwalają one osiągnąć zamierzony cel i czy są w tym zakresie niezbędne.

(¹) Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 czerwca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – BZ / Westerwaldkreis

(Sprawa C-546/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka imigracyjna – Powrót nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Dyrektywa 2008/115/WE – Artykuł 2 ust. 1 – Zakres stosowania – Obywatel państwa trzeciego – Skazanie w państwie członkowskim – Artykuł 3 pkt 6 – Zakaz wjazdu – Względny porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego – Cofnięcie decyzji nakazującej powrót – Zgodność z prawem zakazu wjazdu]

(2021/C 289/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BZ

Strona przeciwna: Westerwaldkreis

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że dyrektywa ta ma zastosowanie do zakazu wjazdu i pobytu orzeczonego przez państwo członkowskie, które nie skorzystało z możliwości przewidzianej w art. 2 ust. 2 lit. b) wspomnianej dyrektywy, wobec obywatela państwa trzeciego przebywającego na jego terytorium i objętego decyzją o deportacji ze względów bezpieczeństwa publicznego i porządku publicznego, na podstawie wcześniejszego wyroku skazującego.
- 2) Dyrektywę 2008/115 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie utrzymaniu w mocy zakazu wjazdu i pobytu orzeczonego przez państwo członkowskie wobec obywatela państwa trzeciego przebywającego na jego terytorium i objętego prawomocną decyzją o deportacji, przyjętą ze względów bezpieczeństwa publicznego i porządku publicznego na podstawie wcześniejszego wyroku skazującego, jeśli cofnięto decyzję nakazującą powrót przyjętą w odniesieniu do tego obywatela przez wspomniane państwo członkowskie – pomimo że ta decyzja o deportacji uprawomocniła się.

(¹) Dz.U. C 348 z 14.10.2019.